

Aleksis K

Kansankulttuuria

Kun muualla maailmassa kulttuuria pidetään lähinnä vain eliitin harrastuksena, Oulu on jo vuosikaudet osoittanut, että kyllä rahvaskin kulttuurista kiinnostuu ja jopa siihen itse osallistuu.

Menneinä vuosina, kun ei ollut saatavilla juuri muuta kuvataidetta kuin katukyltit, oululaiset tervasiivat niitä innokkaasti öiseen aikaan.

Sitten kun saatiin teatteri ja teatteritalo, mentiin sinne ja alettiin heitellä kakkaa.

Ja nyt kun veistoksia on tuotu kävelyliikenteen haitaksi, kansa on innostunut panemaan muutamia taideteoksia uusiksi niin hyvin, että osa muunnelmista lienee parempia kuin alkuperäiset. Esimerkiksi ylevä taideteos "Ylevä kuuluu historiaan" toteutti itsensä yhdessä yössä, eikä muistakaan ole täyttä varmuutta, ovatko ne taiteilijain vai muiden ilkivallantekijäin jäljiltä.

Kun näin hyvään alkuun on päästy, ei kannata lopettaa, vaan taideharrastusta pitää kehittää entistä syvällisemmäksi ja monipuolisemmaksi. Luontainen suunta on Rotuaarilta länteen, missä torin rannassa seisoo jyrkellä Toripolliisin patsas. Se on tuliselle taiteenystävälle todellinen haaste. Selvästikään polliisi ei kuulu enää rantamaisemaan, vaan sen on päästävä toteuttamaan itseään uudelle polliisilaitokselle Raksilaan. Autetaanpa siis juhannus-

pyhinä toripolliisi virkapaikalleen, vaikkapa vekkulina viestikilpailuna, jossa kokeillaan, kuka kantaa sitä pisimmälle.

Harjoitella voi myös rannan toisella taiteella, teatterin edessä kohoavalla massiivisella veistoksella "Merelle". Senkin nimi suorastaan yllyttää kansalaisia kokeilemaan voimiaan. Vihjeenä mainittakoon, että patsas on jo valmiiksi niin lähelle merta, että se muljahtaa sinne varsin mukavasti muutaman pyöreän pöllin päälle.

Koska kulttuuri keskittyy muutenkin noille tienoille, siellä on hyvä jatkaa myös muille taiteenaloille. Teatteri ja kirjasto on jo valmiiksi rakennettu mereen, joten ne tarvitsevat oikeastaan vain muutaman kilon dynamiittia ja pienen tönäisyn kauhakuormaajalla tai muulla eteen sattuvalla työkalulla. Ja kun sellainen on siinä sopivasti käsillä, saman tien menee matalaksi koko Rantakaku, jonka kulttuurisista arvoista ei tosin ole täyttä varmuutta, mutta jota kuitenkin epäillään arkkitehtuuriksi.

Sen jälkeen Oulun kulttuurielämä alkaakin olla arvolleen sopivassa järjestyksessä ja kaupunkilaisten pahin osallistumisen tarve tyydytetty. Mikäli kulttuurikuikelot vielä harkitsevat taiteen väentämistä esimerkiksi rataakiskoista, siihen osallistumista voi näppärästi harjoitella Nokelan ratapihalla tai Tuiran asemalla.